

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

ACCIO

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

Any III (segona època)

Granollers, 17 de Gener de 1932

Número 26

Dilluns, va acabar-se l'atac inqualificable de què venia essent objecte la nostra ciutat, per part del senyor Pere Vegué Matamoros

Per fi, gràcies a l'intervenció saludable del Excm. Senyor Governador, dilluns, va acabar-se l'atac, com hem dit, inqualificable, que venia essent objecte la ciutat per part del senyor Pere Vegué Matamoros, i els seus *pendants* Alfred Canal i Amador Garrell, suportats admirablement per l'home que va saber-se fer odiar per tots els granollerins, i que té per nom Francesc Torras.

No cal insistir gaire en detallar a petites quantitats en què consistia l'atac. Tots els qui han seguit la campanya desvergonyida d'insídies i insolents difamacions portada a cap pels homes de *La Gralla*, han pogut pla bé percatar-se'n. Únicament calia llegir l'epígrafe que deia: «La batalla contra el senyor Vegué» (cuidariem a dir, obra personal del propi Vegué), per a constatar fins on arribava l'ensenyament d'aquests homes tan patriotes, a sobre la ciutat. Una institució meritíssima com és l'Escola Municipal de 2.ª Ensenyança, han cuidat de malmetre-la, desprestigiant-la; injuriant continuament de paraula i obra durant la convivència forçada als professors i escolars; no abandonant les habitacions particulars i per tant no tenint accés al pati i als waters els escolars i els professors; i en fi, provocant totes aquelles coses, que veritablement constituïen una lesivitat als interessos comunals. Testimoni de totes aquestes coses, poden ésser-ne tots els nois granollerins que amb vertader estoïcisme continuaven assistint a l'escola, mancada com estava, per l'obstrucció sistemàtica de Pere Vegué, de totes aquelles condicions higièniques i confortables necessàries i imprescindibles; i en són testimoni també els homes

del Sindicat de Contramestres «El Radium», els quals fóren provocats violentment per la distingidíssima (?) senyora del tal Vegué, i consegüentment es veien obligats a fer una visita al Governador Civil per a formular la seva més enérgica protesta, a la vegada que encara es veien demandats judicialment per el propi Pere Vegué. Evidentment, la cuca-fera caciquista pretenia anul·lar amb els seus tentacles tot allò que s'oposava al seu pas.

I el què són les coses. Què hi volia dir que arran de la seva obstrucció s'enfonsés l'Escola i amb aquesta el fals prestigi fins ara adquirit, si d'ací endavant, Pere Vegué no podia dirigir-la privat com ho estava de poder-ho fer, atesa la seva insuficiència titular? Què hi volia dir, que fos la ciutat qui despengués 65.000 Ptes. anuals pel manteniment d'una Escola Superior, i estés privada de tenir-hi un control absolut, mentre l'arbitreés, impunament, Pere Vegué? Què hi volia dir, tot això? Doncs, senzillament, tot això equivalia dir, que calia mantenir a ultrança totes aquelles coses afectes al vell caciquisme; volia dir també, que sota el pretext del nom **Cultura**, Francesc Torras s'engiponés per afavorir els seus amics més cars, i així hem vist fins ara que mentres els **ciudadans granollerins pagavem, els amics íntims del cacic, anaven grassos**. I encara cal fer distincions al dir amics. D'aquesta mena són comptats i els que més criden, i no criden per patriotisme, ben cert. Mirem-los: si més no, de tothom abastament són coneguts: Uns, Amador i Josep Garrell. Els homes que són més republicans, però que per tal de no perdre la possibilitat de cobrar factures al Muni-

pi i a La Unió Liberal, es feien duran la dictadura de la U. P.. Són els homes que enfront d'una candidatura popularíssima d'obriers i industrials l'endemà d'haver-se bandejat la política dictatorial torrista de La Unió Liberal, es prestaven amb el seu nom a fer un recompte de vots afectes a Francesc Torras. Són els homes que silenciaven la campanya contra l'emprèstit. Són encara els mateixos que demanaven a La Unió Liberal que els socis no possessin domassos quan passés una processó, i ells eren dels primers a posar-ne. Són també els que més festejaven el seu ingrés a l'Esquerra, i perquè no satisfant el seu apetit a gust propi, feliciten Marcel·lí Domingo, titllant de cacics als homes de l'Esquerra. I encara, són els homes que mantenen un periòdic exclusivament, gairebé podríem dir, per atropellar baixament, burdament, amb la grolleria de què únicament són capaces les taifes bordelleres, sense aturar-se a l'infàmia, a tots aquells que sapiguent prescindir de tal **bella** companyia fan la seva via i aportació d'entusiasme a la ciutat, amb veritable esperit de sacrifici i honestat.

L'altre; oh, l'altre! Amic dilectíssim i amantíssim de Francesc Torras Villà, es diu Alfred Canal, i és Dr.. Per ell han estat totes les preferències. És també igual com els altres, republicà com ningú ho és. Prototipus de l'enxufisme perfecte, és també dels que anava gras mentre els granollerins pagavem. Cal veure només la llista de càrrecs retribuïts que ostenta. Comptem-los: Inspector Municipal de Sanitat; Subdelegat de Medicina del Districte; Director del Laboratori de la Subbrigada Sanitària Provincial; Metge